

Valentin Matic
ONA NE ZNA DA JA ZNAM

Urednik
Korana Borović

Slike na korici
Jovana Popović Benišek
iz ciklusa *Lica*

Valentin Matic

ONA NE ZNA
DA JA ZNAM

PROMETEJ

Novi Sad

Ovo je knjiga pesama napisana ženi ljubavnici. Ne ženi majci, ženi sestri ili ženi prijatelju već pre svega ženi ljubavnici. Ženi koja kod muškarca izaziva niske strasti. Mnogi pesnici i pisci su se krili iza opšteg pojma žene, iz straha da ih ne proglase nemoralnim i trivijalnim i da na kraju ne bi bili osuđeni od okoline. Ljubavnice su postale naše muze koje opevavamo, koje slikamo na platnu i srećemo u snovima. Ali i u najplemenitijim osećanjima prema ženi ljubavnici pa čak i u platonskoj ljubavi, mi muškarci poželimo da ljubimo njihova tela i njihove najintimnije delove. Ovo nije knjiga erotske poezije ali svaka pesma krije u sebi želju da se budimo pored mirišljavog ženskog tela i da u ljubavničkom zanosu dodirujemo zvezde. Ovo su pesme nastale iz opijenosti ženskom lepotom. Pesme su posvećene našim muzama koje ne bude samo stvaralačku inspiraciju u nama, već bude i onog istinskog muškarca mužjaka. I niko nije dovoljno veliki muškarac bez žene koja ga time pravi.

Ali pre svake intime, najbolje je kada ljubav naša tela srodi. Tada su to visoke strasti kojima se i bogovi ljubavi do zemlje klanjaju. Tako da su ovo pre svega ljubavne pesme u kojima muškarac priziva ljubav žene. One suđenice njemu među zvezdama zapisane.

ZALJUBLJIVANJE

ONA NE ZNA DA JA ZNAM

Ona voli da čita moje pesme,
Ali jutra sama čeka,
Nosi kišobran,
Sa tufnama od snova,
Dok šeta limenim krovom,
Moga samačkog stana,
Ona voli sve o meni da zna,
Ali igra igru u kojoj,
Tek ponekad postojim.

Ona mi se smeši,
Dok šoljicu kafe usnama prinosi,
Njene oči dok to radi,
Duboko su u meni,
Pa se i ja trapavo kezim.
Ona pevuši ljubavnu odu,
Dok broji kapi kiše kao klikere,
Na nebeskome plavom svodu.

Godinama traje naša igra,
Izmešali smo ponos, moral i želju,
Ona više nije dete,
Već zrelo o životu priča,
U kojem je ljubav za nju,
Još uvek samo igra.
Ali i dalje odluku nema,
Dok je savetuje,
Drugarica cela četa,

I svako je upitno gleda,
Ona zorama još sama šeta,
Ona bi htela i ne bi,
Ko bi ga znao,
Šta je u njenoj glavi,

Ona ne zna da ja znam,
Da me u jutra neka traži,
Da joj je mio susret naš,
Da sam joj drag,
Da kugle šarene sa mojim imenom,
U bašti između cveća krije,
Ali da li je sujeta ili neki vrag,
Osim susreta i veselih pogleda,
Ničega više nema između nas.

Ona misli da ono najlepše,
Može još da čeka,
A meni se nešto žuri,
Da joj na uho,
Šapućem nežne reči,
Da se ljubimo eskimski,
Ili onako odistinski,
Ona misli da je ljubav balon,
Što na oblaku sedi,
Mene je strah da ne odleti,
Strah me je,
Da je ne gubim,
U susretima mnogim,
Jer ljubav je vanzemaljska stvar,
Ljudima data na određeno vreme.

SVIĐAŠ MI SE

Sviđaš mi se,
Ali to već slutiš,
Sviđa mi se,
Sveskriveno u tebi,
Tvoje šareno oko,
Što viri iz mraka,
Sviđaju mi se,
Tvoja strepnja i nada,
Sviđaš mi se evo baš sada.

Sviđaš mi se,
Ali to već znaš,
Sviđa mi se,
Kada ćutiš,
A to je već nešto,
Jer ti se sa rečima,
Skrivaš vešto,
Sviđaš mi se,
Jer ludost ti je sestra,
I bili bi dva drugara prava,
Za fajront noćnih lokala.

Sviđa mi se,
Tvoj prerušen pogled,
Umiljate mačke,
I to kada me staviš,
Na deseto mesto,
I ne pojavljuješ se,
U mom životu često,

Sviđa mi se,
Kada šetamo nepoznatim gradom,
Ti sa osmehom starlete,
A ja sa kolicima vagabunda,
I zapuštenom bradom.

Sviđa mi se zamisao,
Jutra sa tobom,
Izvini, ako se ljutiš mojoj slobodi,
Ali te ponekad pored sebe vidim,
Ili ispisujem ljubavne grafite bez stida,
Po fasadama tvoga rodnog grada,
I što se ponekad iz ogledala,
Pojavim s`maskom zavodnika.

Sviđaš mi se,
Treba mi to,
I baš me iskreno nije briga,
Šta je u tvojoj glavi,
Sa osećanjem ovim,
Sve lakše traje,
Brojanje zemaljskih dana,
I pogrešnih ljudi oko mene,
Ovo sviđanje trajaće dugo,
Tvoje lice moje muze,
Sakriće mnoge pogrešne suze.

DRUGAČIJA PESMA

Neka ova pesma bude drugačija,
Pre svega moja ali i svačija,
Nebo iznad nje je zelene boje,
Kao olistala šuma u proleće,
Padaju tamno teget kiše,
Dok moje srce tiho kuca,
Čuje se ali je sve tiše i tiše,
Sve se odigrava daleko gore,
Hodaju tamo među zvezdama,
Veseli žongleri i srca volonteri,
Dreseri medveda pevaju ode,
Sa neba kao gejziri izviru lekovite vode,
Dok ja sa žarom recitujem,
Drugačiju posebnu pesmu,
Krijući se iza zavesa samačkog hotela.
Reči ove pesme beže od simbola,
Ova pesma pripada svima,
Ali je ipak pomalo i njena.

Dok je izgovaram zaspaloj travi,
Želim da ovoga puta sve drugačije bude,
Da reči progovore i zagalame,
A između redova da viri,
Nada koja se osmehuje i širi,
A šta će pesnik nego radoznalost da štiti,
Da potkiva između oblaka uzletele konje,
I da dođe do vas iznova drugačiji,
A opet onako nekako potpuno isti,

Sa razmazanim na obrazu karminom,
I uvek gle!
Od poljubaca pogrešne žene,
Ili upravo te jedine ispravne i jasne,
Što budi i stvara noći strasne,
Ova je pesma mapa susreta,
Tepih za njene noge bose,
Ali razočaran ipak shvatam,
Što je teško pesniku muškarcu u meni,
Naviklom da sve za sebe svojatam,
Ovo je samo još jedna pesma ženi.

U TEBI POSTOJIM

Volim sve tvoje dubine,
Tvoju zagledanost u mene,
I brigu o meni,
Volim zvuk kojim postojiš,
Sve ono sa čime si porazila,
I obesmislila pesimizam.

U tebi ne postoji poraz,
Samo veliki Ja,
Muškarac jurišnik hrabri,
Anđeo si preslikan u liku,
Majke, sestre, ljubavnice,
Oblikuješ samoću kojom,
Vladaš mojim posrnućem.

Volim da te crtam,
Kao simbol predskazanja,
Ogrnutu plaštom svih sumnji,
Kojima si me vodila u potragu,
Za toplinom tvoga tela,
U kojem sam iznenađen,
Pronašao put do samog sebe.

Velikim očima Margaret Kin,
Izazivaš potonule nade u meni,
Daješ mi snagu nadčoveka,
Osamljuješ me bezobzirno,
Tvojim dolaskom,
Univerzum postaje nemiran,

Oblaci se sukobljavaju i beže,
Iznad tebe, nebo je prostor,
Oivičen penušastim snovima.

Ko si ti ?
Imaginarno biće,
Ili neko kome pripadam.
Pretiš mi smeškom,
Željeni si neprijatelj,
Vidim svet kojem pripadam,
Povedi me daleko,
Do vrhova Kilamandžara,
Gde obeljeni planinski vrhovi
Ljube tvoje postojanje kao žene.

JEDNOM

Jednom, veruj mi,
Odjednom sve će biti veliko,
I znaćeš samo,
Da je tuga negde tamo daleko.

Jednom, probuđen,
Videćeš nebo na dodir ruke,
Nećeš znati šta je gore a šta dole,
Sve će ići lako i bez muke.

Jednom iznenada tvoj osmeh,
Biće drugome drag,
Šetaćeš kroz godine života,
I u svakoj ostavićeš trag.

Jednom umesto bola,
Svaki deo tebe biće ti mio,
Zaboravićeš na životne greške,
I sve ružno što si nekad snio.

Jednom, samo jednom,
Negde pri samom kraju,
Biće ti potpuno svejedno,
Da li ćeš biti u paklu ili raju.

JA BIH NEKU HTEO

Ja bih neku da mi peva,
Jednu sanjarku da me voli,
Svašta nešto ja bih hteo,
Ali najradije da mi pevuši na uvce,
I jutarnju kafu u kimonu služi,
Krempitu da joj jedem sa stomaka,
Dok sa nosem u njenom pupku spavam,
Da plovimo jedrenjakom,
Kroz mora i valovite snove.
Da mi svet na jorganu u boji lila slika,
I magijom zaostalih pustinskih žena,
Is crtava mape putanja kometa,
Kojima ćemo kao kosmičkim brodom,
Ploviti kada odemo sa ovog sveta.

Ja bih neku bez pardona,
Bezobraznu srčanu i drčnu,
Koja pesnicom mi ispred lica preti,
Koja hoda po slomljenom staklu,
I sa krvlju sa tabana bosih,
Crta pećine i poligone,
Gde robinje ljubavi uče da lete,
A ona će se smejati toliko glasno,
Da će nas ptice selice uplašeno,
Gledati iz grmlja sa strane,
Ona treba sve što ne treba,
Jer u tom „ne treba“ čuči tajna,
Zadovoljstva zabranjenog voća.